

KÁNTOR ZSOLT VERSEI

Debrecen-ideológiák

Meghalnék azért, hogy meg ne haljak.
Aurelius Augustinus mondja.
Többet beszélünk mellé, mint egymáshoz.
Így Schleiermacher, a fátyolkészítő.
A diskurzus körülfog, mint valami nyugodt,
mély, átlátszó, határtalanul nyitott közeg,
amelyben a többiek viselkedése megfelel
várakozásomnak.
Ez Foucault.
Itt állunk félig lebontva.
Suttogja Fenyvesi Ottó.
A megrázkódtatás emelkedett. Kiemel
a valóságból, azután mélyebben belemárt.
Ez már egy saját mondat.
A félelem a legnagyobb figyelem.
Mondja a kisfiam.
Igen, olvassa Bianka válaszul, ha elborzadnál
egy spirális buboréktól, szólj
a szkepszis-csempészeknek,
eresszen vizet a mosolygó kéncsőbe!

Debreceni drog

OP. MÍNUSZ

A hagyományos fogalmazás nehezemre esik.
Mint ahogy a mindennapi cselekedetek is.
A mű összeesik. Ez a jó. Valamiféle érettség,
letisztult beszéd. Minden reggel a halálból támadunk
fel. A még meg nem levő reám vár. A létrehozóra,
akit szintén megcsináltak. Az ébrenlét a halállal
összeér. Az alvás nem szomszédos ország,
távoli sziget. Egy jó alvás sok utazás után van.
A kulisszák is elalszanak. A szokatlanság nem hibátlan.
Ha az ember sokat olvas, szeretne azután kimenni
az életbe. Van olyan is, hogy nem tudsz kilépni
egy könyvből. Minden reggel új életet lehetne kezdeni.
Ha volna elég pénzünk és hitünk.
Mindenkinek befejezem a mondatát, de az enyémet
ki béleli ki. A szignatúrák ellepik a szinpadot.

Kis paradigmák tövében apró szócsontok

Debrecen? Kibontotta vörös kontyát, hajtűit a csónakázó-
tőba dobta. AZ ÉLETBŐL KISZAKADT LÉT.
Kocka.
Lebontott tét az idő. Evilági előbeszéd.
Önmaga tárgya az Ész.
Szövegből kikelt szöveg.
Magányok mentén rítusok.
A bűn okozat és Krisztus: ok.